

David O'Connell: Hitulaiset törmäyskurssilla
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

1

Lähtö

Välikohtauksen jälkeen Ketterä Itunen oli joutunut kokonaiseksi kuukaudeksi kotiaarestiin. Ituset puhuivat *välikohtauksesta*, vaikka itse asiassa kyseessä oli sarja useita välikohtauksia, jotka puolestaan olivat pelkkä kiertoilmaisuus *äärimmäisen-vaaralliselle-ja-päähkähullulle-sekä-kaiken-kukkuraksi-ehdottoman-kielleyille* toiminnalle. Teoille, jotka olivat vaarantaneet koko perheen turvallisuuden ja joiden vuoksi niin Ketterä kuin hänen uusi paras kaverinsa Viklokin olivat olleet vähällä kohdata kerrassaan karmean lopun. Mutta nyt kaikesta oli jo ikuisuus – kokonainen kuukausi! – ja Ketterä oli taas vapaa. Vapaa pitämään hauskaa ja järjestämään... uusia *välikohtauksia*.

"Tietääkö isäsi tästä?" Viklo kysyi, kun he seisoivat vierekkäin karkkitehtaan katolla. Hän silmäili Ketterää

epäilevästi. Tämän isää ei totisesti kannattanut suututtaa. Ketterä hymyili ilikurisesti, ja Viklo vaistosi hymyn tietävän vaikeuksia.

”Älä pelkää”, Ketterä väisti kysymyksen. ”Olin niin kauan kotiaarestissa, että haluan nyt tehdä jotain, mikä on arestissa istumisen täydellinen vastakohta. Ja sinä autat minua. Haluan lentää.”

Tuuli hipaisi Ketterän kasvoja, kun hän katseli tehtaan alla levittäytyvää kaupunkia. Useimmat hitulaisista pelkäsivät ihmisten maailmaa. Mutta vaikka Ketterä oli vain seitsemän senttiä pitkä (jos seisoj varpaillaan), hänelle Jättiväen kaupunki merkitsi seikkailun valtakuntaa. Hän oli metsästännyt ranskanperunoita sen pikaruokaloista, kaivanut aarteita (hyödyllisiä, syötäviä ynnä... muita) sen roskapöntöistä ja väistellyt *automobiileja* ja *velosipeedejä*, joilla hupsu Jättiväki hurjasteli sen kaduilla. Hän oli saanut sieltä uusia ystäviä ja outoja, toisinaan pelottaviakin kokemuksia. Se ei missään nimessä ollut vaaratonta, mutta se oli ilman muuta kannattanut.

”Lentämisessä on kai oleellisinta pysytellä mahdollisimman kaukana maasta”, Viklo myönsi pitkin hampain, kun he kiinnittivät kypäriensä hihnat. Ketterä oli lainannut yhtä Viklon varakypäristä. Siihen oli maalattu linnun kasvot, sillä Orren klaanissa kaikki pukeutuivat jonkin

sortin siivekkäiksi. "Mutta isäsi väittää, ettei hitulaisia ole luotu lentämään. Hän ei totisesti pidä tästä."

"Olemme lentäneet ennenkin." Ketterä tarttui harjoitusliitimen ohjaustankoon ja yritti asemoida kätensä samoin kuin Viklolla. "Sitä paitsi olet koko ajan vieressäni. Sinä olet pomo – en pääse mihinkään ilman sinua."

Viklo nyökkäsi, tosin harvinaisen haluttomasti.

"Kolmannella mennään", hän totesi vastahakoisesti. "Yksi... kaksi..."

"KOLME!" Ketterä kiljahti ja loikkasi alas katolta. Hänen sisuskalunsa heittivät kuperkeikkaa, kun liidin syöksähti pelottavasti alaspäin, mutta samassa tasainen, kantava tuuli tarttui siipiin, ja hän tunsu väristyksen siirtyvän liitimen kehikosta hänen käsiinsä, kun he nousivat yli tehtaan porttien ja kohosivat kohti taivasta.

"Sanoit, että minä olen pomo!" Viklo karjui ja yritti vaivoin saada liidintä hallintaansa, mutta Ketterä vain nauroi. Hän iloitsi uskomattomasta vauhdin hurmasta, kun ilma viuhui heidän ohitse. He syöksähtivät korkealle Jättiväen talojen yläpuolelle jättäen taakseen tehtaan harmaan tiilikaton ja Ketterän kodin, joka oli piilossa rakennuksen unohdetussa kellarissa.

"Juhuuuuuuu!" Ketterä hihkui. "Maailma on VALTAVA! On niin paljon koettavaa! Niin paljon tehtävää!"

”Sait juuri tietää, että sinä ja perheesi ette olekaan maailman ainoat hitulaiset”, Viklo huomautti kallistaessaan liidintä kohti kaupungin keskustaa. ”Yhdistit kaksi vanhoista hitulaisklaaneista, jotka olivat eläneet vuosikausia erillään, ja karkotit Jättiväen ilkimyksen ja hänen aaveapurinsa. Eikö se riittäisi vähäksi aikaa?”

”Kyllä kai”, Ketterä murahti, vaikka Viklo totisesti sai *välikohtauksen* kuulostamaan vaikuttavalta. ”Mutta olen elänyt koko ikäni alhaalla Sokkelossa. Kipittänyt keräilymatkoillani sen pimeissä tunneleissa. Sinä ja koko Orren klaani sentään elätte päivänvalossa. Näette täältä ylhäältä KAIKEN. Se on ihanaa. Minä haluan tehdä enemmän! Haluan olla vapaa!”

Ketterä levitti kätensä ja päästi samalla otteensa ohjaustangosta riippuen liitimestä pelkkien valjaidensa varassa. Alus keinahteli hälyttävästi.

”Yritetään nyt vain päästä yhtenä kappaleena takaisin Orrelle”, Viklo mutisi. ”Se olisi hyvä alku.”

”Odota! Katso – ihmisillä on taas toripäivä!”

Ketterä osoitti aukiolle, jonka yllä he lensivät. Se oli täynnä kukkuraisia ruokakojuja. Niiden nelikulmaiset, raidalliset markiisit muodostivat värikkään tilkkutäkin – kuin huovan, joita hänen äitinsä ompeli pihistetyistä kangastilkuista. Ihmiset sukkuloivat tohkeissaan kojujen

välissä, ostivat ja myivät hedelmiä, vihanneksia ja juustoa ja rupattelivat leivän, kakkujen ja leivosten ääressä. Näin korkealta katsottuna he eivät näyttäneet lainkaan isoilta eivätkä vaarallisilta. ”Mennään lähemmäs – ole kiltti!”

Viklo muljautti silmiään Ketterän pyynnölle mutta kallisti liidintä pyyhkäistäkseen torin poikki. Jättiväki vilkuili taivaalle mutta näki vain omituisen muotoisen kyyhkyn singahtavan ylitseen.

”Tuo cheddarkiekkko riittäisi meille kymmeneksi vuodeksi!” Ketterä hihkui heidän kierrellessään juustokojun yllä. ”Ja entä nuo kakut – ja leivän tuoksu! Viklo, meidän on pakko pysähtyä ja napata muutama muru mukaamme!”

”Ketterä – se on liian vaarallista! Älä ole hoopo.”

Ketterä ei kuunnellut. Hän tiesi olevansa hoopo. Mutta värien, tuoksujen ja äänten kirjo oli huumaava! Juuri tällaisia kokemuksia hän janosi. Hän huomasi nuoren ihmispojan seisovan leipomokojun vieressä ja kurottavan käteensä voileipää, jonka hänen äitinsä oli juuri ostanut hänelle. Poika haukkasi nautinnollisesti mehevää sämpylää, jonka välistä pursui juustoa ja etikkakurkkuja. Se näytti hyvin maukkaalta.

HUMPS! Ketterä ehti hädin tuskin huomata näkökenttäänsä pölähtävät höyhenet, kun liidin jo nytkähti rajusti sivuun ja heidän kätensä tempautuivat irti

ohjaustangosta. He alkoivat kieppua hallitsemattomasti, heittelehtivät kuhisevan torin poikki ja välttivät hädin tuskin osumasta sen keskellä kohoavaan kellotorniin.

"Pulu!" Viklo huudahti heikosti ja yritti kaikin voimin suoristaa alusta. Ketterä uskoi näkevänsä vilauksen linnun varjosta, joka kiiti torin yli, kun he pyörivät huimaavaa vauhtia ja maailma heitti kärryn-

pyörää heidän ympärillään. Lintu ei ollut jäänyt katsomaan, kuinka heidän kävi – olipa törmäys sitten ollut vahinko tai hyökkäys oletetun kilpailijan kimppuun.

Viklon kamppaillessa liittimen kanssa Ketterä heittelehti kuin lehti tuulella. He sukelsivat jälleen kohti leipäkojua, takaisin nälkäisen pojan luo.

”Tämä ei pysy ilmassa”, Viklo karjui. ”Meidän on laskeuduttava!”

”Emme me voi! Kaikkialla on Jättiväkeä!”

”Myöhäistä katua!” Viklo puri hammasta heidän paiskautuessaan alaspäin. ”Pidä tiukasti kiinni...”

